

LBRIS

We know
books

DULCI

Jurnalul unui câine
scris de un puric DAN

*Ediția a II-a,
completată cu ultimele scrisori*

COMPANIA DAN PURIC
București, 2024

- Tati, tati!... Tu m-ai iubit prea mult, dar eu, tati, n-am fost decât un simplu CÂINE!

Știu doar, Astor, că în clipa aceea i-am închis ochii cu degetele-mi tremurânde și sărutând-o pe frunte, i-am spus:

- Dulci!... Dulci!... Ce bine că n-ai fost om!

Și-atunci o lacrimă mare i-a țâșnit din ochii închiși, prelingându-se pe botic, ca un tăcut și cutremurător ADIO!

Cuprins

Prefață.....	5
Taxiul.....	9
Încă o nefericire.....	19
Noaptea.....	23
Tati.....	26
Conversația teilor.....	28
Azi.....	31
Dragă Astor (<i>prima scrisoare</i>).....	35
Dragă Dulci (<i>a doua scrisoare</i>).....	36
Dragă Astor (<i>a treia scrisoare</i>).....	39
Dragă Dulci (<i>a patra scrisoare</i>).....	43
Dragă Astor (<i>a cincea scrisoare</i>).....	46
Dragă Dulci (<i>a șasea scrisoare</i>).....	50
Dragă Astor (<i>a șaptea scrisoare</i>).....	53
Luni.....	55
Labradorul negru.....	57
Ceața.....	60
Prietenii mei, copacii.....	62
Visul.....	65
O conversație gravă.....	66
Dialoguri de la distanță.....	68
Omul comun.....	69
Alergarea.....	72
O observație aparte.....	77
O seară obișnuită.....	79
Pisica.....	84
Măicuța.....	85
Dragoste.....	88

Întâlnirea.....	91
Încrederea.....	99
Dresajul.....	103
Insula Trandafirilor.....	106
Accidentul.....	112
Viscolul.....	119
Dușmanii nevăzuți.....	129
Dragă Astor (<i>a doua corespondență - prima scrisoare</i>).....	132
Dragă Astor (<i>a doua corespondență - a doua scrisoare</i>).....	137
Dragă Dulci (<i>a doua corespondență - a treia scrisoare</i>).....	141
Despre tristețe (<i>a doua corespondență - a patra scrisoare</i>).....	145
Răspunsul lui Astor despre tristețe (<i>a doua corespondență - a cincea scrisoare</i>).....	148
Un simplu gând.....	149
Orbul.....	151
Dragă Astor (<i>ultima scrisoare</i>).....	159
Mura.....	164

Ultimele scrisori

„Cuvânt înaintea ultimelor scrisori!” scris de Astor.....	177
Dragă Astor.....	180
Dragă Astor.....	181
Dragă Dulci.....	183
Dragă Astor.....	186
Dragă Dulci.....	187
Dragă Astor.....	188
Dragă Dulci.....	189
Dragă Astor.....	190
Dragă Astor.....	191
Dragă Dulci.....	193
Dragă Astor.....	195

Scrisoarea lui Dulci către tati.....	196
Dragă Astor.....	199
Dragă Dulci.....	200
Ultima scrisoarea a lui Dulci către tati.....	201
Dragă Dulci.....	202
Ultima scrisoare către Astor.....	203
Scrisoarea lui tati către Astor	
Dragă Astor.....	206

IBDIS | We know books

maidanezi sunt pe termen scurt, dar cele care intră în oameni sunt devastatoare. Nimeni nu și-a mai revenit din somnul indus de aceste fioroase droguri. Apoi este interesant că înaintea noastră toată omenirea a fost trecută pe boabe. Și, de aici, comportamentul uniform. În acest context dramatic, Dulci are meritul să fie o voce printre atâția alții care doar latră. Cineva spunea că poporul care are simțul primejdiei are geniu! Atunci închipuiți-vă că noi, maidanezii, am fost născuți ca să trăim până la sfârșitul vieții în primejdie. De aici paradoxul supraviețuirii ca rod al unei alte percepții și al unei alte gândiri. Domnișoara Dulci judecă prin prisma ei personală, câteodată – așa spune – prea personală, dar întotdeauna binevenită, fără însă a înlătura judecățile de valoare ale omului de lângă ea, în cazul acesta personajul numit „tati”. Tocmai această minunată împletire, așa putea zice, creează o punte invizibilă pe care amândoi, omul și câinele său, o traversează nevăzuți de nimeni peste lumea urâtă și urâtită de azi, izbăvindu-se, în final, reciproc și dăruindu-ne nouă, muritorilor de rând, calea către o lume neîntinată. Dar în termenii mei de câine al străzii, cred că cel mai bine se potrivește ce i-am spus într-o zi lui Dulci, după ce i-am citit jurnalul: „Tu când scrii, parcă ninge!”.

(Astor – câine maidanez, de pază în magazia de lângă Terasa Parcului)

Taxiul

„Sunt singurul puric din lume cu câine.”

– Alo, bună dimineața, dacă nu vă supărați, aș dori să fac o comandă...

– O clipă, vă rog! Alo, mă auziți? Brezoianu 35... domnu' Paraschiv... 10 minute Brezoianu... cinci minute... da, Brezoianu 35 – indicativ 168... Da, spuneți, vă rog!

– Domnișoară, spuneam, dacă pot face o comandă de taxi pentru...

– Da, așteptați o clipă, vă rog! ... Pache Protopopescu nr. 2. Este liber cineva pentru Pache Protopopescu? 10 minute, Pache Protopopescu, cinci minute, Pache Protopopescu! Nu este nimeni liber? Da, îmi pare rău, n-avem! Spuneți, vă rog, comanda unde?

– Da, domnișoară, tot eu vă deranjez.

– Da, spuneți, vă rog!

– Aș dori un taxi dacă se poate...

– Da, vă rog, spuneți mai repede, domnule.

– Pe „Poiana florilor”.

– Da, „Poiana florilor”. Unde, mai precis?

– „Poiana florilor” colț cu „11 Iunie”.

– Da, „Poiana florilor” colț cu „11 Iunie”. O clipă, vă rog! Cine ia „Poiana florilor”? „Poiana florilor” colț cu „11 Iunie”! Este liber cineva? Zece

minute „Poiana florilor“... cinci minute – „Poiana florilor“... Nu este nimeni liber? Alo! Da, indicativ 385. Da, aveți „Poiana florilor“ colț cu „11 Iunie“. Da, lângă Patriarhie... Da, numărul, vă rog!

– Numărul cinci, este o casă cu flori la ferestre.

– Numărul cinci, cu flori la ferestre. Da, în șase minute. Vine la dumneavoastră taxi AS cu indicativul 385.

– O clipă, domnișoară, vă rog, întrebați-l pe domnul șofer dacă mă primește cu un câine.

– Cu ce?

– Cu un câine.

– Da, vă rog așteptați. Alo, 385, întreabă dacă-l primiți cu un câine... Da, am înțeles! Alo, da, mă auziți?

– Da!

– Vă primește. Domnu' cu câinele, numele dvs?

– Puric.

– Poftim?

– Puric, domnișoară.

– Să vă fie rușine obrazului, domnule! Noi muncim și dumneavoastră vă arde de glume! 385, comanda anulată!

Tati a rămas țintuit locului, cu telefonul în mână, din care nu se mai auzea decât un piuit cu întreruperi. Nu-i venea să creadă. Voia să mă ducă urgent la veterinar pentru că eram grav bolnavă și domnișoara de la comanda de taxi nu-l credea că-l cheamă Puric. Cum să fii stăpânul unui câine și să te cheme Puric? Părea o glumă proastă.

Dar acum situația era gravă și nu era timp de pierdut, aveam febră și nu puteam să mă gândesc la nimic de două zile. Tati se frământa îngrijorat prin casă, neștiind ce să mai facă. Când, deodată, iată, apărui ideea salvatoare. Puse mâna din nou pe telefon, făcu ca de obicei comanda cu numele străzii și numărul, iar când veni momentul fatal al pronunțării numelui, tati răspunse simplu: „Dan!“

– Da, răspunse firesc, de data aceasta, domnișoara de la capătul firului. Da, domnu' Dan, am înțeles, vine la dumneavoastră, în 8 minute, taxi AS cu indicativul 128!

Lui tati nu-i venea să creadă. În clipa aceea i se părea cea mai mare izbândă din lume.

– Vă mulțumesc din suflet, domnișoară! răspunse el în culmea fericirii. Puse-n grabă telefonul pe masă și-apoi se repezi să se încălze. Știa că taxiul poate să vină mai repede decât a promis și nu voia să-l piardă. Era un bun câștigat cu atâta trudă. Degetele-i nervoase abia nimereau șireturile. Apoi, cu aceeași febrilitate, începu ritualul plecării din casă. Căutatul în panică al tocului de ochelari și apoi, evident, al cheilor din casă. Uf, Doamne, și pe urmă toate hainele alea: pulover, fularul, canadiana. Ce bine că am blană pe care o port firesc pe toate anotimpurile, indiferent de vreme! În sfârșit, mi-a pus zgarda, m-a mângâiat și mi-a spus: „Hai, Dulci, să nu-ntârziem!“. Într-o clipă am fost în fața porții. Acolo ne aștepta un taxi. Afară era frig. Nu mă simțeam bine deloc. Parcă toate lucrurile se învârteau în jurul meu. Șoferul deschise ușa din față și,

aplecându-se peste banchetă, întrebă cu o privire îngrijorată.

– Lasă păr?

– Nu, nu lasă! îl asigură tati.

Șoferul dădu scaunul din față mai în spate ca să putem încăpea amândoi. Apoi se uită din nou țintă la mine.

– Mușcă?

– Nu, nu mușcă! îl liniști tati, mângâindu-mă ușor pe ceafă. Stați liniștit, e labrador!

– Cine? întrebă din ce în ce mai stresat șoferul.

– El, câinele! întări tati. E labrador!

– Ce e aia? întrebă șoferul, uitându-se când la mine, când în față.

– Este o rasă de câini, îi explică tati.

– Și ăștia nu mușcă? *E blânzi?*

– Da, sunt foarte blânzi, îl asigură din nou tati.

Șoferul se mai liniști. Se vedea că începuse ușor, ușor, să se mai obișnuiască cu mine. Dar, oricum, de câte ori punea mâna pe bățul acela despre care am înțeles mai târziu că se numea **schimbător de viteze**, îmi mai arunca câte o privire panicată, văzându-mă că stau cu botul atât de aproape.

– Unde mergem? întrebă șoferul brusc, ca trezit dintr-un somn.

– La Popa Tatu, răspuse scurt tati.

Șoferul umblă la un aparat aflat deasupra capului meu care țacăni ușor, apoi zise:

– Și dacă, ăștia, labradorii *e blânzi*, la ce *e buni*, că-n ziua de azi blândețea nu mai este bună la nimic?

Am simțit câteva zdruncinături și m-am sprijinit mai bine între picioarele lui tati. Pesemne erau niște gropi pe care le traversau.

– Domnul meu, îi răspuse tati, cu vocea lui atât de calmă când vrea să liniștească pe cineva. Labradorii, rasa aceasta de câini, sunt dresați să aibă grijă în mod special de bătrâni, de orbi, de copii, de oameni cu handicap.

Șoferul făcu niște ochi mari și se uită la mine pentru prima oară ca la o arătare de pe altă lume, apoi spuse cu o mirare amestecată cu o revoltă maximă-n glas:

– Adică, cum dom'le, labradorii ăștia, cum le zici matale, se ocupă cu ce ar trebui să se ocupe guvernul? Păi dacă stau să mă gândesc, spuse el după o scurtă pauză în care am simțit c-a fost fulgerat de un gând, e mai bine așa, pe seama câinilor, că *ăștia e mai cinstiți*, decât pe seama jigodiilor!

Am simțit cum brusc mașina se mișca cu o viteză mai mare. Pesemne de la bățul acela pe care tot îl mișca între genunchiul lui și boticul meu. Mi-am ascuns repede capul între picioarele lui tati. Și-așa nu mă simțeam bine de la febră, îmi mai trebuiau acum și virajele mașinii! Totuși, pentru prima oară am simțit că nenea șoferul uitase de mine și se gândea la ceva mult mai grav. De acolo, dintre picioarele lui tati, îi vedeam mâna osoasă cu care tot mișca nervos bățul acela. Apoi i-am văzut pantalonii. Erau gri și vechi. Pantofii mari cu care apăsa niște pedale tot timpul erau maro și uzați. Nu știu de ce,

dar după pantofii aceia modești, scâlțiați și îmbătrâniți de mers, mi-am dat seama că stăpânul lor nu este un om rău. O cămașă simplă se vedea țâșnind pe la mânecile și după gulerul unui pulover vechi, ros la coate, cu câțiva nasturi lipsă. Nasturii, pesemne că-n tinerețea puloverului erau cu toții, dar acum rămăseseră doar o parte care dansau pe trupul slăbit de muncă și griji, când într-o parte când în alta. La coate puloverul prinsese un luciul și-atunci mi-am dat seama că este singur. Am privit puțin în sus și i-am zărit fața osoasă, slabă, cu o mustață aspră ca o perie. În ochii lui se citea toată strada cu grijile ei. Nu mai tresărea ca mine la toate claxoanele, privea înainte printre mașini, ca și cum ar fi fost singur.

Tăcerea care se așternuse fu brusc întreruptă de o voce metalică de femeie care semăna cu cea de la telefonul lui tati, dar infinit mai tare și mai enervantă: „Calea Victoriei 5, indicativ 118, colț cu Ana Ipătescu!”.

– Mai taci și tu din gură, că m-ai înnebunit! strigă nervos șoferul închizând un buton de deasupra capului meu, de unde se auzea vocea aceea stridentă. Mașina iar săltă de câteva ori, trecând peste niște gropi și tati îmi prinse delicat capul, mângâindu-mă protector.

Dar, vai, dintr-o dată am auzit un scrâșnet de roți infernal care-mi spărgea urechile. Șoferul deschise geamul și începu să strige la altcineva care se afla în altă mașină. De data asta nu mai înțelegeam nimic. Dar cu timpul mi-am dat seama că sunetele scoase de cei doi oameni care se certau semănau cu

lătratul nostru. Atunci mi-am adus aminte de ceea ce tati i-a spus unui prieten odată că oamenii, când nu se mai suportă și se urăsc, devin câini. Mâinile slabe și osoase ale șoferului gesticulau nervos, iar pantalonii gri și vechi prinseseră un tremur nervos. De acolo, de jos, dintre genunchii lui tati, încercam să-mi dau seama ce se întâmplă. Simțeam mâna lui protectoare cum mă mângâia pe urechi încercând să mă liniștească și parcă să mă izoleze de vacarmul de afară, care pătrundea atât de violent și-n mașină. Din spate se auzeau niște claxoane puternice ale unor mașini din care ieșeau strigătele stridente ale unor oameni, strigăte ce semănau de la distanță cu lătratul unor câini furioși. Mi-am dat seama atunci că sunt haite diferite și de aceea nu se suportă. Nenea șoferul închise nervos geamul, apăsă pe o pedală cu pantoful lui scâlțiat, mută bățul ăla care se afla lângă nasul meu și mașina porni în viteză.

– Avea număr mic, dom'le, de-asta și-a permis. În ce țară trăim? Dacă nu eram atent, ne omora! Și ca toți securiștii, avea tupeu. Tot el striga la mine. Arză-i-ar focul să-i arză!

Tati tăcea, dar îi simțeam un ușor tremur nervos în degetele cu care-mi atingea din când în când urechile. Văzuse totul și știa că sărmanul șofer avea dreptate. Dar ceva în aer îi spunea că discuția este inutilă. Pantalonii șoferului se calmaseră și ei, nu mai tremurau. Pantofii cei vechi își făceau datoria la pedale într-un ritm tăcut. Mâna osoasă și noduroasă care tot schimba bățul de lângă boticul meu se liniști și ea.

– Da' văd că acesta e blând de tot, n-a scos niciun sunt, parcă nu e câini, labradorii ăștia! zise brusc șoferul uitându-se la mine cu un ușor dispreț.

– Da, sunt câini și câini, răspunse tati împăciuitor... Și ei, ca oamenii, nu toți reacționează la fel.

Apoi zâmbi amar. Ceva îl indispucea profund. Mâna care mă mângâia pe frunte trecu discret sub botic ca și cum m-ar fi alintat în taină și mi-ar fi dat de înțelese: „Dulci, ce bine că ești așa!“. Apoi, șoferul se apucă să-i povestească despre greutățile lui. Dar tati nu-l mai asculta. Se gândea la mașina aia mare, neagră, care era să ne omoare și, mai ales, la omul acela care o conducea și pe care nenea șoferul îl făcuse „securist“.

De acolo, de jos, unde stăteam eu, n-am putut să văd ce s-a-ntâmplat și nici cum arăta domnul acela care era să facă accidentul, dar știu că m-am speriat cumplit. Tati, în schimb, începuse să se gândească la ceva aparte. Își închipuia cum țara lui semăna cu un lac sălbatic, frumos, de munte, bogat în toate speciile de pește și cum dintr-o dată, într-o bună zi o mână criminală sau poate chiar o pasăre migratoare a adus pe picioarele ei icre de biban. Și cum, într-un timp înfiorător de scurt, această specie invazivă de pești a ucis toate celelalte specii care îi erau net superioare din toate punctele de vedere. Repede de tot lacul a ajuns să fie pustii de ceilalți pești și populat numai de ei, de bibani. Tati își imagina că exact așa s-a întâmplat și cu poporul lui. Întâi, păsări străine de țară au adus pe picioarele lor icrele, adică ideile

ucigașe, apoi o mână criminală a adus chiar peștii, ca procesul de distrugere să fie accelerat. Săraccii pești autohtoni, unde să fugă din lacul lor? Bibanii urcau și-n sus pe râuri și-i vânau. În curând, lacul era țara lor, ceilalți pești deveniseră pentru localnici doar o amintire. Domnul care era să ne omoare cu mașina lui mare și elegantă și striga agresiv la bietu' nenea șoferu', era și el un pește din acela străin de lacul de munte... un biban.

– Șefu', am ajuns! se auzi vocea șoferului.

Tati își scoase portofelul și-și numără banii exact deasupra capului meu. De acolo am putut să observ mai bine figura șoferului. Se liniștise. Povestindu-i lui tati despre viața lui uitase de omul-biban. În clipa aceea m-am gândit: „Bietul de el, este și el un pește autohton care a scăpat și de data asta ca prin minune.“. Ochii au avut un licăr de mulțumire. Tati i-a dat cu mult mai mult decât scria pe ceas. Așa face întotdeauna, crezând că-n felul acesta îi mai ajută și el puțin pe confracții lui peștii naturali din lac. Ce lucru frumos mi s-a întâmplat, mâna aceea osoasă care mișca tot timpul bățul aflat lângă boticul meu și despre care am aflat că se numește schimbător de viteze, m-a mângâiat! Nenea șoferu' se împrietenise cu mine, cu câinele.

– Da, dom'le, aveți dreptate, *e speciali labradorii ăștia*, spuse el mângâindu-mă încă o dată. Să dea Dumnezeu să se facă bine, mai strigă el după noi, stând cu mâna întinsă pe ușa deschisă.

– Doamne, ajută! răspunse tati. Vă mulțumesc.

Peștele autohton din lacul natural, nenea șoferu', mă mai privi o dată cu ochii lui blânzi pe care traficul, gropile, grijile și, mai ales, omul-biban nu reușise să-i înrăiască, ne făcu semn cu mâna și se pierdu cu mașina în haosul bulevardului indiferent. Parcă îmi mai trecuse febra, mergeam încet la pas cu tati și mă gândeam, că și de data aceasta el o să facă totul ca să mă vindece, dar nu vedeam ce-o să facă pentru a curăța țara de omu' biban.

Un lucru este clar: nici francezii nu au problemele românilor și nici câinii lor, problemele câinilor din România.

Încă o nefericire

– Conducătorii acestei țări au hotărât să omoare câinii fără stăpân, domnule, după ce au primit milioane de euro ca să rezolve civilizată cazul, adică să le facă niște adăposturi pentru că sunt și ei niște biete suflete. Sunt niște hoți și niște criminali!... spuse revoltată doamna în vârstă.

Ținea în lesă doi câini maidanezi, iar pe al treilea îl lăsase puțin liber.

– Să se mai bucure și ea... E cățelușă, o cheamă Alma!

Câinii o trăgeau pe doamna în vârstă în toate părțile. Căciulița de lână împletită de mână îi cădea peste ochi. Își luase niște cizme de cauciuc destul de mari, ca să poată să meargă cu cățeii peste tot. Era stropită de noroi din cap până-n picioare. Dar lucrul acesta n-o interesa. O durea profund soarta câinilor fără stăpân. Să vă spun drept, tati mă lăsase și pe mine liberă. Dar când am auzit de grozăvia asta, m-am așezat cumințică la picioarele lui. N-aveam nici un chef să mă joc cu cei trei. Ce-am auzit mai departe m-a paralizat de frică.

– Domnul meu, au primit bani să-i eutanaseze pe cei bolnavi, dar știți ce fac ticăloșii? Cu banii pentru injecții își cumpără mașini și tot felul de lucruri de lux și-i omoară pe bieții câini cu cozile de la lopeți. Am auzit că-i pun pe pușcăriași și pe gunoieri să facă asta. Îi bat până când îi omoară. Vă

LIBRIS | We know books

dați seama ce bestii! Și nimeni nu spune nimic în țara asta. A, stați să vă mai spun ce am aflat. Îi pun pe toți la grămadă într-o curte asfaltată cu ciment pe care o stropesc apoi cu apă, după care îi curentează! Nu i-ar mai ajuta Dumnezeu! În ce țară trăim, domnule, parcă suntem blestemați. Și mai spun că suntem creștini. Se mai miră de ce ne merge rău tot timpul. Astea sunt păcate mari, domnule, pe care Dumnezeu nu le iartă!

Eu înghețasem de frică. Niciodată nu auzisem până atunci așa ceva. L-am simțit pe tati tulburat adânc și revoltat.

– Doamnă, omoară ei tineretul, pensionarii, d-apoi câinii!... spuse el într-un târziu.

– Știu, domnule, aveți dreptate. Păi, știți ce pensie de mizerie am eu? Și cu toate astea, uite că o împart cu cățeeii! I-am luat ca să-i salvez!

Căciula îi căzuse și mai mult pe ochi. Cei doi căței o trăgeau în toate direcțiile. Vroiau și ei să se joace cu Alma.

– Nu sunt oameni, domnul meu, n-au inimă!... continua doamna în vârstă încercând să-și așeze mai bine căciulița de lână cu singura mână rămasă liberă.

Era o zi posomorâtă de toamnă. Aveam blănița și labele pline de noroi. Mă gândeam cu groază la soarta acelor câini fără stăpân. M-am lipit instinctiv de tati. Doamne, ce noroc am în viață! Cât de mult mă iubește, cât de mult îl iubesc! Îl simțeam cât suferă și parcă îi era rușine că este om.

– Știți, am o fată plecată de mult în America!... întrerupe doamna brusc tăcerea tristă care se

așternuse între noi. M-a chemat să stau cu ea. Nu pot, domnul meu, vă spun sincer, este o lume care nu mi se potrivește! Am fost de câteva ori și nu m-am putut acomoda. Și știți, o dată cu vârsta, intervin și alte lucruri. Cu greu îți părăsești locul în care te-ai obișnuit de o viață-ntreagă... Dar stați să vedeți ce-am făcut ultima oară. Nu m-am mai dus eu, în schimb i-am trimis trei câini în America! Știți, ei se pot acomoda mult mai repede decât noi. Au ajuns cu bine și am rugat-o să-mi trimită poze cu ei pe internet. Știți, am învățat și eu să mă descurc cu computerul. Ce să-i faci, asta-i viața!

Bătrânica se opri pentru o clipă, ca și cum cineva i-ar fi confiscat gândurile și le-ar fi dus undeva departe. Apoi, brusc, privindu-l pe tati, îi spuse:

– Știți, am o rugămintă la dumneavoastră, mă ajutați și pe mine s-o pun în lesă pe Alma? Mi-e milă de ea și-o mai las liberă, dar mi-e așa greu să o prind la loc!

Tati s-a apucat s-o urmărească pe Alma. Mă amuzam de la distanță. Era inteligentă, știa toate prefăcătoriile și trucurile oamenilor. Nu reacționa deloc la: „Hai, cuțu, cuțu, hai acasă!” sau la faptul că tati își bagă mâna în buzunar mimând că are mâncare. Mă miram văzându-l așa de naiv și apelând la toate banalitățile. Chiar mi s-a făcut milă de el. Alma, în schimb, nu făcea nicio concesie de la libertatea pe care și-o câștigase și de care voia să profite cât mai mult. Abia atunci, văzându-i pe amândoi cât sunt de disperați, tati și doamna în

LRDIS | We know
books

vârstă, m-am hotărât să-l ajut. Situația era penibilă și începuse să-mi fie jenă de tati, văzându-l cum fuge prin tot parcul după Alma și cum aceasta se amuza copios pe seama lui. Era totuși prea mult! Și am intervenit. M-am făcut că mă interesează o sticlă de plastic goală care, nu știu prin ce minune, de câte ori o atingeam cu lăbuța, sărea pe aleea de ciment mai departe ca și cum ar fi fost vie. Era foarte amuzant și Alma s-a prins în joc, a uitat de tati și de stăpâna ei și-a-nceput să fugă și ea după sticla de plastic miraculoasă. Atunci, doamna în vârstă a profitat de neatenția ei și a prins-o de ceafă. Nu peste mult timp puteai s-o vezi trasă de cei trei câini ai ei în toate direcțiile.

Tati a rămas pe loc cu mine. Văzută de sus, de pe dealul din parc, așa, trasă din toate direcțiile de câinii ei, doamna în vârstă părea un suflet singur, zbuciumat, care nu-și găsește alinarea. Mă gândeam, de acolo, din iarbă, de câte întâlniri și discuții din astea n-a avut tati parte de când suntem împreună și mă scoate-n parc! Toate semănau mai mult cu niște strigăte de singurătate rănită. De fiecare dată parcă oamenii nu așteptau niciun răspuns de la el. Își spuneau disperarea și plecau mai departe.

Mai târziu, seara, la telefon, l-am auzit pe tati, de pe canapea, cum îi spunea unui bun prieten că acum țara în care trăim este formată din aceste disperări pe care nu le ascultă nimeni. Singurătăți neauzite!

Noaptea

Astăzi am ieșit în parc noaptea. Nu știu ce l-a apucat pe tati. Vai, cât de frumos e cerul, câte stele... Și, mai ales, câte mirosuri ies din iarbă și din copaci. Dacă tati ar avea nasul meu ar fi fericit! Luna se oglindește în micul lac din care tati nu-mi dă voie să beau. I-a spus veterinarul că pot să mă îmbolnăvesc de leptospiroză. Ce nume ciudate mai au și bolile astea!

Nu știu ce talent mai are și tati că și la ora asta târzie s-a mai întâlnit cu cineva. O doamnă cu un pudel. Câinele nu este interesant, se vede că este răsfățat și se vrea cu orice preț în centrul atenției, în schimb are o poveste interesantă.

– De când mi-a murit soțul, spunea ea, toată dragostea mi-am pus-o în făptura asta! Știți, am avut o viață așa grea până să ies la pensie și acum o duc parcă și mai rău. Nu știu, cred că este un blestem! Cel mai greu de îndurat este singurătatea, domnul meu! Copiii se duc cu ale lor, iar eu stau total izolată. Colegi de serviciu nu mai am, unii s-au dus și cu alții am pierdut orice legătură, iar la televizor nu mă uit că mă întristez și atunci singura mea alinare este Dolly.

– Dolly, stai cuminte, hai la mama! Își chemă brusc cățelușa răsfățată, doamna.

– Și știți, de la o anumită vârstă nu-ți mai faci cunoștințe, prieteni... adăugă cu o anumită tristețe în